

qui, ἔτῳ γὰρ αὐτὴν, inquit, ὀνομάζων χαίρει διὰ τὴν ὥραν τῶν μελῶν, καίτοι μικρὰν ἔσαν, καὶ μέλαιναν· ut Anacreon vocatur ὁ σοφός, quia fuit poëta, isque suo in genere bonus. vid. Clericus A. C. 2, 1. 2. 30. p. 195. To. 1. Amstel., cuius observationem, auctore non nominato, attulit Davisius ad Max. Tyr. d. l. p. 91. Sic Anacreon dicitur ὁ Τηϊός σοφιστής apud eundem Max. Tyr. dissert. 8. p. 96.: sed dissert. 10. p. 104. ὁ Τηϊός ποιητής. Nam verba σοφός, et σοφιστής, idem declarant. Etiam Athen. 15, 10. p. 687. D Alcaenum vocat ποιητὴν, sed Anacreontem τὸν σοφόν. add. 13, 8. p. 600. D. Ab eodem scriptore hic ipse poëta appellatur ὁ ἡδιστός 14, 8. p. 634. C: ὁ χαρίεις, et ὁ μελιχρὸς ποιητής, 11, 3. p. 463. A, et 15, 3. p. 671. E: ὁ καλὸς 15, 4. p. 674. C.

4. Καὶ ἐπ' Ἀνακρέοντα τὸν Τηϊὸν πεντηκόντορον σείλας, ἐκόμισεν εἰς τὴν πόλιν [ὁ Ἰππάρχος]. Plato Hipparch. p. 228. C To. 2. Steph.

Vrsin. d. l. p. 147.

Add. Plato Charmid. p. 157. E To. 2. Steph., ubi gens, et domus, paterna Charmidae perhibetur, ὑπὸ Ἀνακρέοντος, καὶ ὑπὸ Σόλωνος, καὶ ὑπ' ἄλλων πολλῶν ποιητῶν, ἐγκεκωμιασμένη.

Vid. Pauus ad Aeschyl. Prometh. 128. p. 891. To. 2.

5. Τῷ τῷ Πολυκράτει] σὺβίωσεν Ἀνακρέων ὁ μελοποιός, καὶ δὴ καὶ πᾶσα ἡ ποίησις πλήρης ἐστὶ τῆς περὶ αὐτῆ μνήμης. Strabo lib. 14. p. 638. Casaub. p. 945. C Almelou.

Vrsin. d. l. p. 148.

6. Καὶ ἡ Τέως δὲ ἐπὶ χερρόνησῳ ἴδρυται, λιμένα ἔχουσα. Ἐνθεν δ' ἐστὶν Ἀνακρέων ὁ μελοποιός, ἐφ' ᾧ Τηϊοὶ τὴν πόλιν ἐκλιπόντες, εἰς Ἀβδηρα ἀπέκησαν Θρακίαν πόλιν, ἧ φέροντες τὴν τῶν Περσῶν ὕβριν [vid. Herodo. 1, 168.]† [αἰφ' ἧ]